

Voda ze skály

Písně: 103v.1-3; 366; 105v.1-3 a 9-10; 176; 489

Čtení: Žd 3,7-13

Text: 2M 17,1-7

Milé setry a milý bratři,

izraelské putování pouští, které trvalo po 40 let, mělo 42 stanic, zastávek, tábořišť. V pořadí jedenácté se uskutečnilo na místě zvaném Refidim. Refidim je místem, kde byly vyvedeny vody ze skály. Je místem symbolizující svár a pokušení a je také místem vítězného boje nad Amálekem. Refidim znamená v překladu rozestlati, připravit lože. Dá se tedy říci, že může být označením mnoha zastávek a tábořišť izraelského lidu. Tato zastávka měla poskytnout klid a odpočinek po dlouhé cestě, ale nestalo se tak. Stalo se něco úplně jiného. Objevila se tu krize, která hrozí tím nejhorším, co se může stát. Že dojde k rozkolu Božího lidu. Odpadnutí od víry, odpadnutí od Hospodina. Nepanuje tam vůbec dobrá nálada, vše se zdá být špatné, krize mezi izraelským lidem, vůbec nic pěkného. Takovou atmosféru má Refidim, zdánlivě pokojně odpočívající tábořiště.

Izraelský lid počal žíznit. Všichni to dobře znáte, zvláště teď, kdy panují až tropické teploty, jak nás dovede potrápit nedostatek vody. Když máme žízeň a vodu nemáme co nejdříve po ruce, je zle. Izraelský lid žíznil i před tím, v Maře, kam došli od Rákosového moře. Voda tam sice byla, ale byla příliš hořká, než aby se dala pít. První, koho citelně zasáhla nespokojenost lidu, byl samozřejmě Mojžíš. Vždyť, ústy Izraele, to byl přeci on, který je vyvedl z otroctví, kde sice také trpěli, ale zde je to horší. Mojžíš nedokáže zajistit tu nejzákladnější potřebu, vodu k napití. Jeho vyvedený lid, ač svobodný, nemá co pít a to se mu pranic nelíbí a dává to citelně najevo. Křičeli na něj: „Co budeme pít? Mojžíši? Co s tím uděláš Mojžíši? Udělej konečně něco nebo tady zahyneme!“ A Mojžíš učiní dřevem vodu pitnou. Lid reptal v Maře a nyní v Refidim reptá znovu. Hrozí vzpoura proti Mojžíšovi, kterému je v tu chvíli dáváno za vinu úplně vše. V Maře se na něj obrátili jen s otázkou, v Refidim jej obviňují přímo.

Lid putuje mnoho dní, týdnů, snad měsíců, je unaven jen samotnou cestou, namáhavým pochodem a nyní, když se dostali doprostřed skal,

shledají, že nikde není voda. Lid je trýzněn žízní, vysílený dobytek se nemá kde napojit. Kam se to jen dostali, jaké neštěstí je potkalo? Kam lidské oko dohlédne a snad ještě dále jsou samé vyprahlé skály, spálená zem a nic než písek, všude kamení a písek. Ani nejmenší pramínek vody na osvěžení. Lid takto poznamenaný nedostatkem vody propadá v zoufalství hněvu a ztrácí víru v Hospodina, v jeho blízkost. Izrael je na pokraji zkázy a kdo jiný může za takovou situaci, než jediný vůdce – Mojžíš. To on je přeci vyvedl z Egypta a dovedl je až sem do těchto míst, kde žije jen písek, skály a slunce. On jediný může za to, všichni tady v té nehostinné krajině pomřou žízní a nebude nikdo, kdo by jim vykopal hrob. Rozzlobení muži se zaťatými pěstmi křičí na Mojžíše: „to ty jsi tím vším vinen, to ty máš náš život na svědomí. Proč jsi nás vyvedl z Egypta? Jen proto, abychom tu my, naši synové a celá stáda umírali žízní? Dej nám vodu! Chceme pít a nikoli zemřít!“

Pro Mojžíše tu nastává velice těžká a svízelná situace. Nyní mu jde skutečně o život, ale nejen to, jde především o víru v Hospodina. V jeho mocné skutky a jeho slávu v milosrdenství k lidu. Mojžíš má jediný úkol, ukázat rozrušenému lidu opět Boží moc. Má jej přesvědčit, že on je jen pouhý Boží nástroj, prostředník Božích skutků. Vždyť kdo vyvedl lid z Egypta? Nikdo jiný, než Hospodin. Kdo převedl pře Rudé moře? Nechal v jeho vodách utonout vojsko mocného faraóna? Nikdo jiný než Hospodin. Kdo dal lidu křepelky, nebeský chléb a vodu z Mary? Nikdo jiný než Hospodin. Mojžíš má pramalou zásluhu na takových to zázracích, které zasahují do života a dějin Izraele. To v Mojžíšových silách není. Není v jeho silách, aby se nějakým dřevem dotkl hořkého potoka a tím se voda stala sladkou a pitnou. To není v moci žádného člověka. Takové zázraky má v moci jen jediný – Hospodin. Mojžíš je jen prostředníkem této boží moci. Je tím spojovacím článkem, který spojuje člověka s Bohem. Bůh vždycky mluvil ke svému lidu prostřednictvím někoho, nakonec skrze svého syna Pána Ježíše Krista.

Zde v Refidim je až nápadná podobnost mezi Mojžíšem a Ježíšem Nazaretským. Rozbouřený dav chce Mojžíše kamenovat. Stejně tak Ježíše chce dav kamenovat, když vede spor o otcovství Abrahamovo. Ježíš byl spojovacím článkem, spojil člověka s Bohem. „Nikdo nepřichází k Otci nebeskému než-li zkrze mne.“ To je evangelium nadmíru jasné, pravdivé a velice radostné. Ale proč se izraelský lid neradoval, že je vede člověk, který je Hospodinem povoláný. Proč se neradoval, když věděl, že skrze

Mojžíše k nim mluví sám Hospodin a že skrze Mojžíše se dějí zázraky Hospodinovy moci? Lid se neradoval, protože chtěl z vlastní vůle víc než to, co mělo přijít v pravý čas. Lid chtěl okamžitě, ihned vodu, a jakmile nebylo po jejich vlastní vůli, zapomněli na vše, hlavně na svou víru a stali se davem znamenajícím zkázu. Lid se nepoučil z odchozích situací, pokouší Hospodina a proti němu reptá. Mojžíš je jednáním lidu velice smutný, tohle od něj nečekal. Co v takové situaci má dělat? Jakým způsobem má upokojit lid, který ho obviňuje a odsuzuje jeho postavení? Mojžíš dělá jednu jedinou možnou věc. Jde do ústraní a volá k Hospodinu. V modlitbě se obrací k Hospodinu: „jak se mám zachovat vůči tomuto lidu...?“

Je velice dobré, velice potřebné a dokonce je velice nutné modlit se k Hospodinu. Bez modlitby by byl náš křesťanský život velice chudý. Modlitba je rozhovor, rozhovor mezi člověkem a Bohem. Rozhovor za nás, o nás, pro nás, rozhovor za druhé, za věřící i nevěřící, rozhovor za všechny na světě, rozhovor za církve. Izraelský lid byl takovouto církví Starého Zákona, když tenkrát ještě bez desatera, bez řádných liturgických řádů, obřadů a bez chrámu. Celá pospolitost Izraele byla takovouto církví a Mojžíš se za ni modlí. Mojžíš se obrací k Hospodinu za druhé, za ty, které jsou v tuto chvíli jeho nepřátelé. Mojžíš se modlí, protože lid zapomněl se modlit.

Mojžíš úpěnlivě volá k Hospodinu a Hospodin jej vyslyší. Hrozba zkázy izraelského lidu je zažehnána vyslyšením úpěnlivého volání. Hospodin znovu dokazuje, že je jediným Pánem plný lásky a milosrdenství a že svůj lid nikdy neopustí. Mojžíš dostává příkaz, aby viditelně dokázal lidu a zejména starším lidu Hospodinovu přítomnost a moc. Má k dispozici hůl, kterou prokazuje Hospodinovu moc.

Před upřeným zrakem starších, předstupuje Mojžíš ke skále a holí do ní udeří. Skála povolila, rozevřela se a z ní vytryskl proud čisté vody. Nyní mají všichni co pít. Mohou napojit svá stáda dobytka a zachránit je před smrtí. Izraelská pospolitost propukla v jásot. Mnozí Mojžíšovi děkovali a prosili za odpuštění. Toho večera byl Refidim takový, jaký měl být – poklidné, spokojené a tiše odpočívající tábořiště.

Mojžíš pojmenoval toto místo jako „**Masa a Meriba**“. To na znamení „**Pokušení a Sporu**.“ Hospodin uvalil na lid zkoušku, aby poznal jeho věrnost k němu. Lid neobstál, zapomněl na Boha. Ptal se: „**Je mezi námi Hospodin, nebo není?**“ Stačilo jen málo, aby vyvolený lid

sešel z cesty spravedlnosti. Stačilo, aby měli jen žízeň a zapomněli na Hospodina, který je vede za ruku.

Bratři a sestry, i nám stačí jen málo, abychom sešli z cesty spravedlnosti, kterou pro nás Bůh připravil. Stačí nám jen opravdu jen málo, abychom si tvořili vlastní bohy a jim slepě věřili a sloužili. Stačí nám jen málo, abychom si ve svém životě vytvořili mnoho takových míst zvaných **Masa a Meriba**. Stačí nám opravdu málo, abychom se mohli podobat rozbouřenému a reptajícímu se lidu. Stačí nám opravdu málo, abychom zapomněli na toho nejmocnějšího a nejvyššího, který je stále s námi, vede nás za ruku a vrací nás zpět na správnou cestu, která vede až tam na Golgotu ke kříži. Taková je to cesta, po které máme jít, aniž bychom pokoušeli Hospodina.

„Nezavržte svá srdce ve vzdoru jako v den pokušení na poušti, kde si vaši otcové žádali důkazy a tak mě pokoušeli.“ Tímto slovem nabádá židovské křesťany apoštol Pavel a jeho slova platí i pro nás – nezavržte svá srdce ve vzdoru. Máme činit jen to, co je dobré v očích Hospodinových a nikoli žádat důkazy abychom uvěřili, že je Hospodin stále naším Pánem, že je naším pastýřem a my jeho stádem. Dobrý pastýř své ovce neopustí nikdy. Ale ovce? Ovce opouštějí své stádo velice často ve snaze hledání lepších pastvin nebo že zbloudí. To je náš veliký hřích a událost v Refidim je připomenutím takového hříchu. Na pozadí lidské nespokojenosti, hněvu, reptání a pokušení Hospodina vyniká velikost Božího slitování. Izraelský lid si měl připomínat, že ve všem svém strádání, nebezpečí, útrapách a ohrožení je s ním Hospodin; Hospodin zástupů, Bůh silný, Bůh všemohoucí.

I my, bratři a sestry, si smíme připomínat, smíme vědět a smíme mít jistotu, že v celém životě protkaném duševní bídou, mnohými pády, trápeními, smutkem, nenávisť ale také v radosti a v lásce je s námi Hospodin: **„Hospodin jest můj Pastýř, nebudu míti nedostatku...“** Musíme se snažit, aby na naší cestě bylo co nejvíce těch pravých míst, nazvaných Refidim – pokojné, klidné tábořiště. Musíme se snažit žít tak, abychom nepokoušeli Boha slovy: **„Je mezi námi Hospodin, nebo není?“** Hospodin nám ukazuje, jak máme žít a po jaké cestě máme jít. Ukazuje nám to ve svém synu Pánu Ježíši Kristu. Ve svých modlitbách prosme o to, abychom my chatrní služebníci dbali jeho přikázání.

Amen